Muzicanții din Bremen

A fost odată un om care avea un măgar. Dar de la un timp bietului dobitoc îi slăbise puterile. Stăpânul lui se gândi că n-ar mai avea niciun rost să strice pe el nutreţ. Măgarul îşi luă tălpăşiţa spre oraşul Bremen. Nu ştiu de unde îi veni în gând că acolo s-ar putea face muzicant al oraşului.

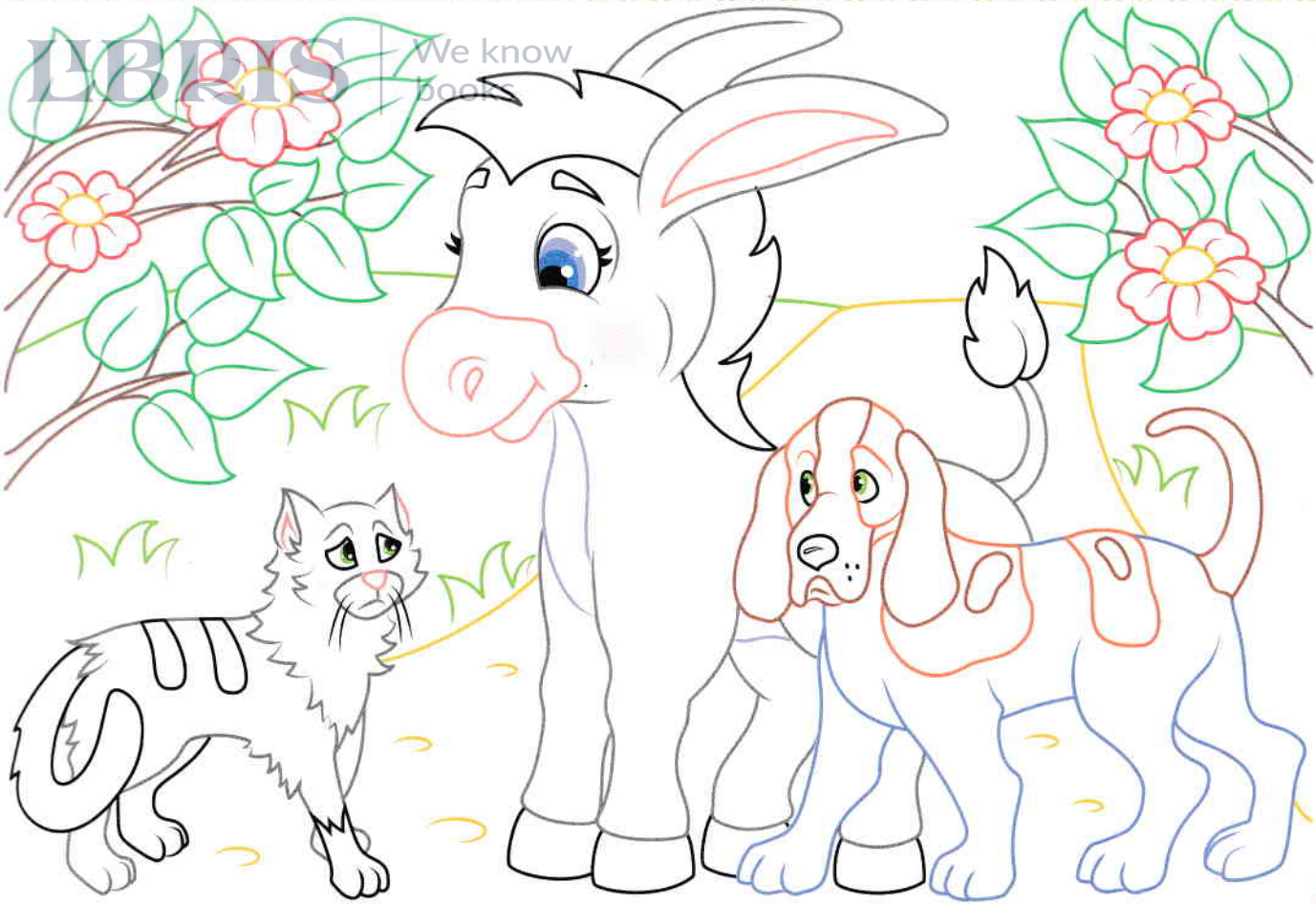
După ce merse el o bucată de vreme, iată că dădu peste un ogar care zăcea întins pe o margine a drumului.

— Ce gâfâi aşa? îl întrebă măgarul.

— Vai de păcatele mele, răspunse câinele, sunt bătrân şi slăbesc din zi în zi tot mai mult.

— Ştii ceva, îi spune măgarul, eu mă duc la Bremen să mă fac

LIBRIS We know books

muzicant. Hai cu mine, că s-o mai găsi şi pentru domnia ta un loc în taraf! Eu o să cânt din lăută, iar tu o să baţi la toba mare.

Câinelui îi plăcu propunerea, cum era să nu-i placă! şi au plecat împreună mai departe.

Au tot mers ei aşa până ce întâlniră în drum o pisică.

— Ei, Linge-Barbă, de ce-mi eşti atât de tristă? o întrebă măgarul.

— Cui i-ar arde să fie vesel? răspunde pisica. Pentru că îmi place mai mult să mă tolănesc după cuptor şi să torc decât să alerg după şoareci, stăpâna mea a vrut să mă înece. Am fugit eu de acasă la timp, şi mă socotesc: încotro s-o apuc acum?

— Hai cu noi la Bremen, că la serenade nu te întrece nimeni.

Pisica socoti că sfatul este bun şi se alătură celorlalţi doi. Şi au tot mers cei trei fugari, au tot mers şi au văzut cocoţat pe o poartă un cocoş care striga „cu-cu-ri-gu” din toată puterea.

LIBRIS We know books

Motanul și vulpea

Un om avea un motan care era atât de bătrân încât nu mai putea prinde şoareci. L-a dus omul în pădure şi se gândeşte: „La ce-mi trebuie motanul, de ce să-l hrănesc degeaba? Mai bine să trăiască în pădure!” L-a lăsat şi a făcut cale întoarsă.

Deodată, de motan se apropie vulpea şi îl întreabă:

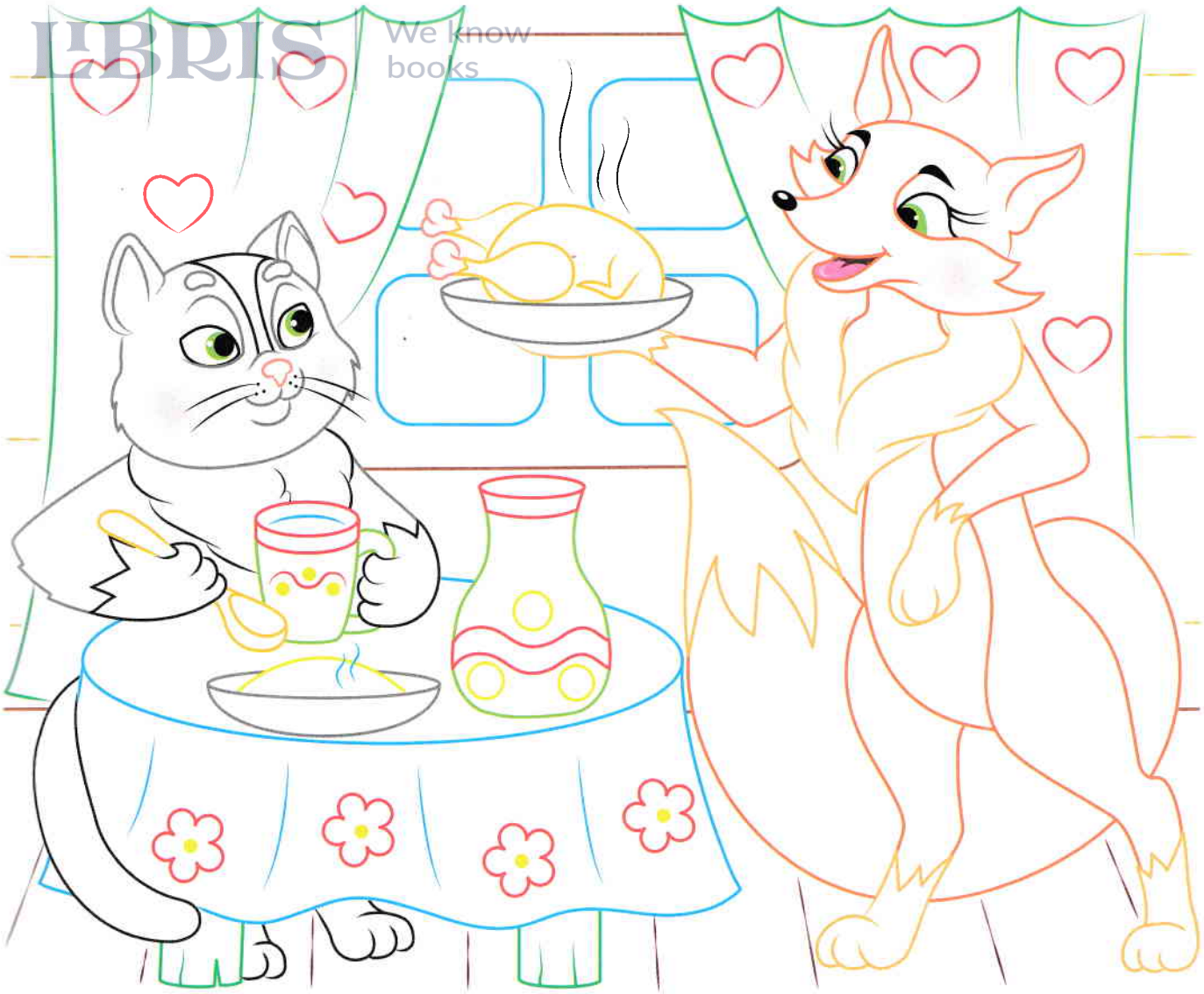
— Cine eşti?

— Sunt motanul Voinicescu! Atunci vulpea zice:

— Ai să fii soţul meu, iar eu, soţia ta. Motanul s-a învoit. Vulpea l-a adus pe motan la ea acasă şi a început să-l răsfeţe. Când prindea o găină, nu o mânca, ci i-o aducea lui.

O întâlneşte într-o bună zi iepuraşul pe vulpe şi îi spune:

LIBRIS We know books

— Am să-ţi fac, dragă vulpe, o vizită. Cumătra îi răspunde:

— La mine stă motanul Voinicescu, o să te sfâşie!

Iepurele le-a povestit despre motanul cel voinic lupului, ursului şi mistreţului. Au început ei a se gândi cum să facă să-l vadă. Au hotărât să-l invite la un prânz.

Lupul spune:

— Eu am să aduc carne, ca să fac un borş.

Mistreţul spune:

— Eu am să aduc sfeclă şi cartofi.

— Iar eu am să aduc miere pentru desert, spune ursul.

Iepurele spune şi el:

LIBRIS We know books

Rățușca cea urâtă

Într-o dimineaţă minunată de vară, în cuibul unei rațe au apărut pe lume nişte bobocei frumoşi, galbeni şi pufoşi. Doar unul din ei era urât: mare, cenuşiu şi cu totul deosebit de ceilalţi.

— E aşa de mare! oftă raţa. Parcă nici nu-i frate cu ceilalţi. Nu cumva-i un pui de curcă?

A doua zi raţa s-a pornit cu bobocii la râu. Vietăţile din curte se năpustiră toate asupra bobocului, ciupindu-l şi bătându-şi joc de el. Chiar şi fraţii şi surorile se purtau urât cu el, zicându-i:

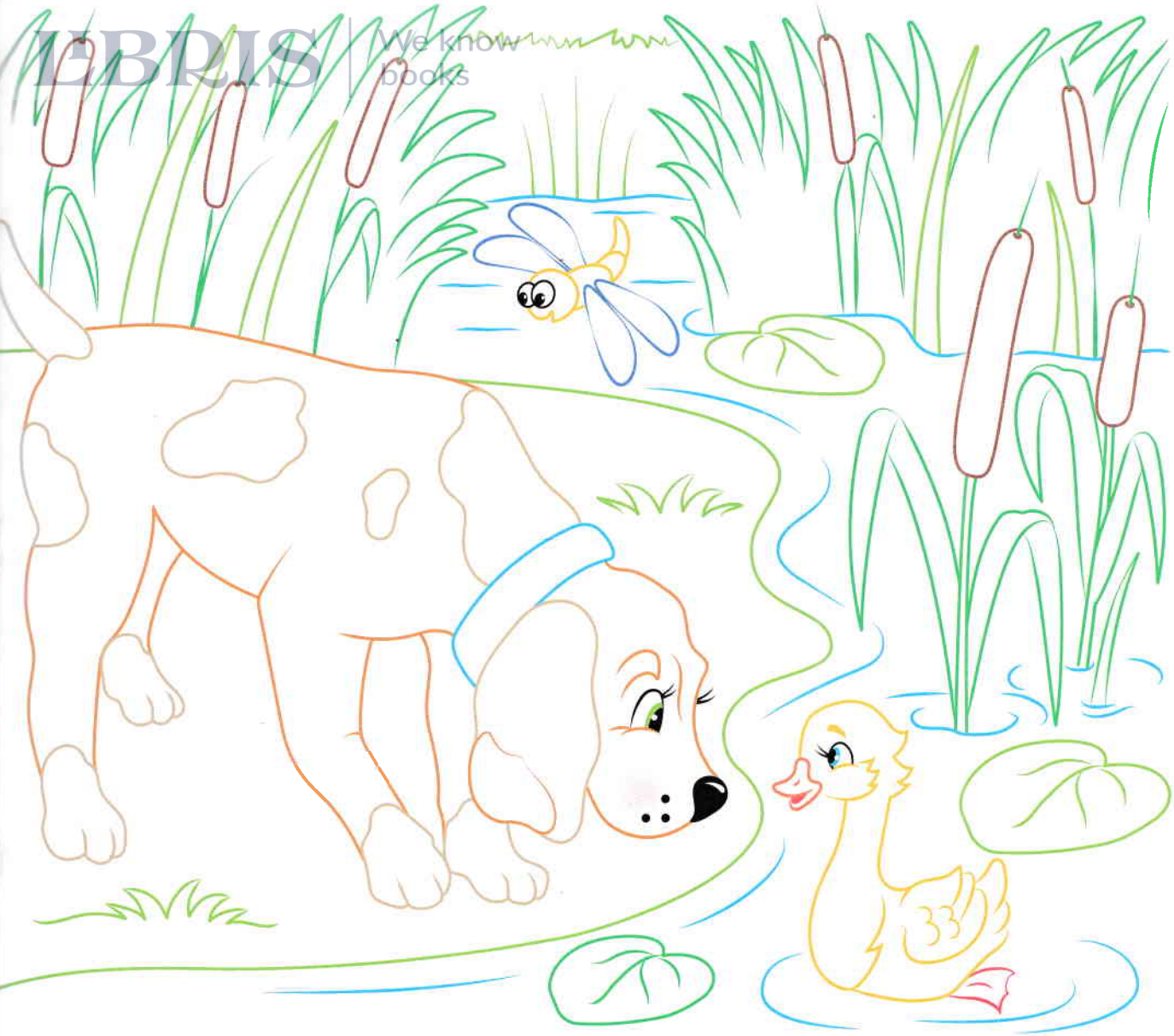
— Bine ar fi să te mănânce pisica, răţoi urât ce eşti.

Iar mămică-sa l-a alungat.

— Piei din ochii mei, să nu te văd, pocitanie!

Bobocelul n-a mai putut răbda toate batjocurile şi a fugit

LIBRIS | We know books

să se ascundă la baltă, unde s-a întâlnit cu rațele sălbatice.

— Vai, dar urât mai ești! au spus rațele într-un glas. Bietul de el, nu știa unde să se ascundă de rușine. Deodată se auziră două împușcături: „Bang, bang!”. Începuse o mare vânătoare. Balta se umpluse cu vânători și câini.

Împușcături și trosnet de papură se auzeau din toate părțile. Biata rățuşcă tremura de spaimă, dar în aceeaşi clipă s-a trezit în față cu un câine.

Ochii îi sclipeau, când şi-a întins botul spre rățuşcă, şi-a rânjit dinţii şi a plecat de-acolo fără s-o atingă.